



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: Q.T.N., narozen dne ..., státní příslušnost Vietnam, pobytem
v ČR: ...
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem Opletalova
1417/25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 00007064, sídlem Olšanská
2, 130 51 Praha 3,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.8.2019 č.j. CPR-5868-3/ČJ-2019-
930310-V223,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalované, jímž bylo rozhodnuto, že rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 12. 2018, č. j. KRPK-59996-52/ČJ-2018-190026, o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v délce 1 rok se potvrzuje a odvolání žalobce se zamítá.
2. Žalobce v žalobě namítal, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí žalované jsou v rozporu s právními předpisy, a to konkrétně s § 2 odst. 1,3 a odst. 4, § 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a především s § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dle žalobce nesprávně posoudil odvolací námitky a nedostatečně přezkoumal prvoinstanční rozhodnutí a neodstranil tak zjevnou nezákonnost a nepřiměřenost, jeho rozhodnutí je proto nezákonné a nepřezkoumatelné.
3. Žalobce zásadně nesouhlasil se způsobem, jakým se žalovaný vypořádal s námitkou nepřiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný postavil své rozhodnutí na domněnkách, i když žalobce navrhoval výslech své manželky, která by podrobně objasnila jakékoli pochybnosti v oblasti rodinného života žalobce. Žalobce dále namítal, že uzavřel smír se Správním soudem v Magdeburgu, tudíž argumentace žalovaného ohledně pobytu jeho manželky a nemožnosti žalobce pobývat v Německu je lichá a irrelevantní. Na základě schváleného smíru se totiž žalobce bude moci vrátit do Německa. Žalobce dále trval na svém tvrzení, že je rodinným příslušníkem občana EU dle § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu. Tímto rodinným příslušníkem by mělo být jeho nevlastní dítě, o které pečuje a vyživuje je. Z tohoto důvodu považoval žalobce závěry žalovaného v odůvodnění za nesprávné, a samotné odůvodnění měl za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dle žalobce je z výše uvedených skutečností zřejmé, že pravomocné vyhoštění by bylo zcela jasně nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgány při posuzování přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce vyšly z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, navíc se v odůvodnění tímto posouzením nedostatečně zabývaly v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce dále namítal porušení mezinárodních závazků, konkrétně čl. 3 odst. Úmluvy o právech dítěte a čl. 9 odst. 1 této úmluvy, stejně jako čl. 5 odst. 5 směrnice Rady č. 2003/86/ES ze dne 22.9.2003 o právu na sloučení rodiny (dále jako „Směrnice“), týkajících se posuzování nejlepšího zájmu dítěte. Ve stejném duchu žalobce odkazoval na rozsudek NSS č.j. 5 Aa 102/2013 – 31 ze dne 28.2.2014. Žalovaný dle žalobce však zcela rezignoval na posouzení nejlepšího zájmu dětí žalobce. Závěrem žaloby žalobce zopakoval, že se domnívá, že v jeho případě je rozhodnutí o správním jasně nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života, což dle žalobce dokládají rozsudky NSS ze dne 19.4.2012, č.j. 7 As 6/2012-29, 6.12.2011, č.j. 8 As 32/2011-60 a především rozsudek 8 As 68/2012-39 ze dne 6.8.2013, ve kterém soud zmiňuje, že rozhodování o zrušení pobytu či správním vyhoštění je intenzivnější povahy než rozhodnutí o nepovolení pobytu a představuje mnohem závažnější zásah do práv účastníka řízení. Podle výše zmíněné judikatury musí být v cizineckých věcech brána v potaz především rodinná situace, rozsah v jakém by byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky. Žalobce podotkl, že tvrzení žalovaného o ochraně zájmu státu a společnosti je naprosto neopodstatněné jakoukoli zásadou v zákonných normách, neboť

podobný společenský zájem není nijak zákonně deklarován a správní orgán se tak opírá o zcela irelevantní zdroj legitimacy svého rozhodnutí.

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že se plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. V rámci předmětného řízení byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce. Žalovaný je dále přesvědčen, že se v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádala také se všemi námitkami žalobce, které uvedl v odvolání. Žalovaný měl za to, že v odvolacím řízení postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, a proto navrhl zamítnutí žaloby. Nad rámec žalovaný dodal, že doložené dokumenty o smíru mezi žalobcem a protistranou mu nebyly doposud známy a nadto ještě konstatoval, že jde pouze o návrhy smíru, nikoli o meritorní rozhodnutí o uzavření smíru.
5. Ze **správního spisu** soud zjistil následující skutečnosti: žalobce se dne 25. 7. 2018 dostavil na Policii ČR, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend, s žádostí o vydání výjezdního příkazu. Lustrací bylo Policií zjištěno, že žalobci dnem 4.8.2014 skončila platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR uplynutím doby. Dále bylo zjištěno, že od 12.6.2014 do 11.6.2018 se žalobce nacházel ve VTOS ve věznici v SRN, kde mu po propuštění z výkonu trestu bylo uloženo opustit území schengenského prostoru, lhůta k opuštění byla stanovena do 20.7.2018. Dne 25.7.2018 bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění žalobce, neboť se minimálně od 21.7.2018 zdržoval na území ČR bez víza nebo platného povolení k pobytu.
6. Žalobce se dne 1. 8. 2018 společně se svým právním zástupcem dostavil k výsledku před správním orgánem prvního stupně a odmítl vypovídat, pouze uvedl, že se do 5 pracovních dnů písemně vyjádří jeho zmocněný zástupce. V písemném vyjádření zmocněnec žalobce konstatoval, že žalobce si je vědom toho, že v současné době pobývá na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, nicméně tuto situaci aktivně řeší a snaží se svůj pobyt legalizovat, neboť zde má manželku a 2 nezletilé děti, se kterými sdílí společnou domácnost a tvoří plnohodnotnou rodinu. Žalobce podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, ale souhrou nepříznivých okolností není zcela seznámen s průběhem vyřizování žádosti. Na území ČR má řadu rodinných příslušníků, ve Vietnamu naopak žádné zázemí vyjma rodičů nemá. Dále zmocněnec žalobce uvedl, že je žalobce ochoten se správními orgány aktivně spolupracovat, byť mu v tom brání jazyková bariéra. Žalobce požádal, aby správní orgány důkladně prověřily jeho situaci a zejména zvážily dopad, který by jejich rozhodnutí mělo na jeho soukromý a rodinný život.
7. Ve dnech 30. 8. 2018, 17. 9. 2018 byly provedeny pobytové kontroly na adrese hlášené žalobcem za účelem zjištění osob, se kterými žalobce sdílí domácnost. Žalobce byl zastižen při druhé pobytové kontrole, kdy byl sám. Měl by s ním bydlet jeho starší bratr, ten však nebyl při pobytové kontrole přítomen.
8. Správní orgán dne 12.9.2018 vyzval žalobce k doložení oddacího listu a rodných listů dětí. Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce dne 19.9.2018 předložil správnímu orgánu oddací list, který dokládal sňatek žalobce s paní H.T.N. dne 20.6.2018 na vietnamském velvyslanectví v Německé spolkové republice. Dále žalobce předložil dva rodné listy dětí

A.M.D.B. (nar. ...), jejímž otcem je v rodném listu uveden pan D.h.B., a K.L.L.N. (nar. ...), jejímž otcem je v rodném listu uveden pan T.A. . Dne 1.10.2018 správní orgán prvního stupně požádal o informaci cestou společného centra. Zejména požadoval odpověď na otázky, zda má paní N. na území SRN povolen pobyť, případně jakého druhu, zda uvádí žalobce jako svého manžela a zda má nějaké rodinné vazby – děti. Téhož dne bylo sděleno, že paní N. má v SRN udělen trvalý pobyť ode dne 16.8.2016 který je časově neomezený, dále bylo sděleno, že uvedená osoba nemá v SRN žádného manžela ani žádné registrované děti.

9. Dne 31.10.2018 se žalobce znovu dostavil k výsledku, přičemž znovu odmítl vypovídat. Správním orgánem byl upozorněn, že v případě odmítnutí výpovědi se vystavuje riziku, že ze strany správního orgánu nebudou zjištěny všechny skutečnosti související s jeho pobytem na území ČR. Dne 9.11.2018 se žalobce vyjádřil prostřednictvím svého zástupce, kdy uvedl téměř totožné prohlášení jako v prvním vyjádření a konstatoval, že se aktivně podílí na výchově a výživě nezletilých dětí, které mají německé občanství. Bohužel z logisticko-technických důvodů dojde k trvalému přesunu nezletilých dětí z Německa do ČR ke konci roku 2018, přesto prý žalobce fakticky pečuje o nezletilé děti a tvoří s nimi jednu rodinu.
10. Dále správní spis obsahuje kladné závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince ze dne 27. 11. 2018 zpracované Ministerstvem vnitra ČR, odborem azylové a migrační politiky. Dne 5.12.2018 bylo zmocněnci žalobce umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Zástupce žalobce požádal o desetidenní lhůtu k vyjádření. Zmocněnec žalobce se ve lhůtě nevyjádřil.
11. Správní orgán I. stupně rozhodl dne 19. 12. 2018 pod č. j. KRPK-59996-52/ČJ-2018-190026 o vydání správního vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců v délce 1 roku a žalobci poskytl lhůtu 30 dnů k vycestování z území České republiky. Rozhodnutí odůvodnil tak, že vzhledem k tomu, že žalobce pobýval na území ČR nejméně ode dne 21. 7. 2018 bez víza nebo platného oprávnění k pobytu, naplnil zákonné podmínky stanovené v § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. Správní orgán shrnul další skutečnosti zjištěné v průběhu řízení, zejména to, že nebylo žádným způsobem prokázáno, že by žalobce byl rodinným příslušníkem občana EU. Tuto skutečnost se nepodařilo prokázat ani opakovanými pobytovými kontrolami. Správní orgán zdůraznil, že naopak bylo prokázáno, že žalobce s nezletilými dětmi nesdílí společnou domácnost, neboť se zdržuje na adrese v ČR a nezletilé děti byly na nezjištěné adrese na území SRN. Správní orgán posoudil přiměřenost rozhodnutí vzhledem k zásahu do soukromého a rodinného života. Matka nezletilých dětí – manželka žalobce- má sice povolen trvalý pobyť na území SRN, avšak ten ji opravňuje k pobytu na území ČR pouze na po dobu 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů. Z tohoto správní orgán vyvodil, že je zřejmé, že v současné době není možné, aby žalobce, jeho manželka a její nezletilé děti trvale sdíleli dlouhodobě společnou domácnost. K aktivnímu podílení se na výživě nezletilých dětí správní orgán uvedl, že žalobce je nezaměstnaný a nedisponuje povolením k podnikání či zaměstnání, tedy jeho tvrzení shledal v rozporu se skutečným stavem věci. Správní orgán dále uvedl, že žalobce byl ve výkonu trestu a po tu dobu se jeho nynější manželka starala o děti bez jeho pomoci. Správní orgán uzavřel, že zásah do soukromého a rodinného života cizince nebude nepřiměřený. Po uplynutí doby zákazu totiž může žalobce opět v souladu s právními předpisy přicestovat a pobývat, ať už v SRN nebo v ČR se svojí manželkou a jejími dětmi.

Pro úplnost ještě správní orgán konstatoval, že po uzavření sňatku měl žalobce dostatek času na území SRN požádat o povolení k pobytu. Dobu, po kterou nebude žalobci umožněn vstup na území členských států, stanovil správní orgán v nižším stupni zákonem stanovené hranice.

12. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce dne 20. 12. 2018 blanketní odvolání, které doplnil dne 8. 1. 2019. Odvolací námitky se částečně překrývají s námitkami uvedenými v projednávané žalobě. Žalobce zdůraznil, že na jeho straně stojí řada okolností hovořících v jeho prospěch, zejména silné rodinné vazby k manželce a dětem, absolutní nekonfliktnost směrem ke společnosti odlišné kultury, dobrá integrace. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) týkající se nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života a uvedl, že správní orgán podcenil význam jeho vazeb na území ČR, čímž nesprávně posoudil dopady na jeho soukromý a rodinný život. Dne 10.1.2019 doplnil žalobce své odvolání o kopie potvrzení o podání žádosti o přechodný pobyt dětí B.D.M.A. a N.K.L.L.. Dále sdělil, že dne 9.1.2019 podal žádost o přechodný pobyt.
13. Napadeným rozhodnutím ze dne 18. 9. 2019 bylo podané odvolání zamítnuto a žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil zejména tím, že nezjistil žádné z namítaných pochybení v prvoinstančním rozhodnutí.
14. K námitkám žalobce žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění a vytýkané protiprávní jednání bylo vymezeno zákonným způsobem. Správní orgán prvního stupně opatřil dostatek podkladů pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí a rovněž se řádným způsobem zabýval aspekty, které by mohly ovlivnit soukromý a rodinný život žalobce. Odvolací orgán se ztotožnil s názory uvedenými v prvostupňovém rozhodnutí. Žalobce se dopustil úmyslného trestného činu na území SRN, a tím si sám zavinil všechny navazující komplikace. Odvolací orgán konstatoval, že rodinné vazby vznikly v době, kdy měl žalobce povinnost opustit území členských států Schengenského prostoru, rodina je finančně závislá na manželce žalobce. Co se týče doložených potvrzení, uvedl žalovaný, že se jedná pouze o administrativní úkon. Nadto žalovaný ještě dodal, že žádost žalobce o přechodný pobyt byla zamítnuta. Žalovaný uvedl, že neshledal zásah do rodinného života v případě žalobce nepřiměřeným. Závěrem správní orgán shrnul, že nezjistil žádné pochybení, které by způsobovalo nezákonnost řízení či samotného rozhodnutí.
15. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
16. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobýval-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu,*
17. *Ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců stanoví: Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
18. *Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí: Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu*

a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

19. Soud má za prokázané (a žalobce ani nečinil sporným), že v nyní projednávaném případě byly naplněny podmínky pro aplikaci příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců o vyhoštění, jak jsou uvedena výše, tedy že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a příslušného pobytového oprávnění. Žalobce rozhodnutí německých úřadů o povinnosti opustit území schengenského prostoru nerespektoval a pokračoval ve vědomém nelegálním pobytu bez cestovního dokladu a víza, což svědčí o naprostém nerespektování právního řádu.
20. Žalobce zásadně nesouhlasil se způsobem, jakým se žalovaný vypořádal s námitkou nepřiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgány podle žalobce při posuzování přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce vyšly z nedostatečně zjištěného skutkového stavu.
21. Soud shledal, že posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života bylo správními orgány obou stupňů provedeno zcela dostačujícím způsobem, když zkoumaly všechny relevantní faktory ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, což vyplývá z výše shrnutého odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů, zejména správního orgánu prvního stupně.
22. Žalobce v žalobě podotkl, že tvrzení žalovaného o ochraně zájmu státu a společnosti je naprosto neopodstatněné jakoukoli zásadou v zákonných normách, neboť podobný společenský zájem není nijak zákonně deklarován a správní orgán se tak opírá o zcela irelevantní zdroj legitimacy svého rozhodnutí. K tomu soud uvádí, že žalobce několik let (přesně 4 roky) pobýval ve výkonu trestu odnětí svobody v SRN, tzn. nerespektoval právní řád této země a byl odsouzen za trestný čin. V důsledku toho mu skončila platnost povolení k pobytu, což zajisté není skutečnost, jež by mohla při posuzování přiměřenosti převážit nad zájmem státu spočívajícím na tom, že cizinci pobývající na území ČR musejí respektovat příslušná zákonná ustanovení upravující jejich pobytový režim (srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22).
23. Ani integrace žalobce na území ČR není natolik silná, aby kvůli ní nebylo možno správní vyhoštění uložit. Žalobce ve správním řízení opakovaně odmítl vypovídat, tj. vlastním jednáním zapříčinil nemožnost podrobněji doplnit skutkové zjištění ohledně míry jeho integrace do zdejší společnosti, tudíž se nemůže žalobce úspěšně dovolávat nedostatečně zjištěného skutkového stavu, o který se sám přičinil. Nadto žalobce ve správním řízení ve svém písemném prohlášení výslovně přiznal, že je žalobce ochoten se správními orgány aktivně spolupracovat, byť mu v tom brání jazyková bariéra, tudíž žalobci v užší integraci v ČR brání i nedostatečná znalost češtiny.
24. K tvrzení žalobce, že navrhoval výslech své manželky, která by podrobně objasnila jakékoli pochybnosti v oblasti rodinného života žalobce, soud uvádí, že z výše shrnutého obsahu správního spisu je dostatečně zřejmé, že správní orgány zjišťovaly i rodinné poměry žalobcem označené manželky a bylo zjištěno, že tato v SRN žijící osoba nemá registrovaného žádného manžela. Za této situace, kdy zejména sám žalobce jakožto účastník řízení zcela odmítl vypovídat před správním orgánem, tj. i ohledně svých

rodinných poměrů, soud považuje správními orgány provedené dokazování za dostačující a výslech žalobcem uvedené manželky za nadbytečný.

25. Žalobce dále trval na svém tvrzení, že je rodinným příslušníkem občana EU dle § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu. Tímto rodinným příslušníkem by mělo být jeho nevlastní dítě, o které pečuje a vyživuje je.
26. Při opakovaných pobytových kontrolách bylo zjištěno, že žalobce žije v ČR sám. Žádné děti, jak žalobce sám uvedl, s ním v ČR nežijí. Ani v Německu se o žádné nevlastní děti nemohl starat, když pobýval dlouho ve výkonu trestu, tudíž matka se o děti starala sama. Jak také správně poukázal správní orgán prvního stupně, žalobce v důsledku nelegálního pobytu nemůže v ČR být výdělečně činný, proto nemůže ani finančně na děti přispívat.
27. Žalobce dále namítal, že uzavřel smír se Správním soudem v Magdeburgu, tudíž argumentace žalovaného ohledně pobytu jeho manželky a nemožnosti žalobce pobývat v Německu je lichá a irelevantní. Na základě schváleného smíru se totiž žalobce bude moci vrátit do Německa. Soud k tomuto uvádí, že žalobcem předložený smír žalobci umožňuje pobývat v SRN pouze dočasně do doby rozhodnutí o pobytu v ČR. Smír se tedy váže na rozhodnutí o žádosti žalobce o povolení k pobytu v ČR. Této žádosti však české správní orgány nevyhověly, tudíž schválený smír nezakládá žalobci právo pobytu v Německu, tím méně v ČR. Jelikož žalobci v ČR nebyl pobyt povolen, je také předložený smír irelevantní z hlediska žalobních námitek směřujících proti nesprávnému posouzení rodinných a soukromých poměrů žalobce dle § 174a zákona o pobytu cizinců.
28. Lze shrnout, že odůvodnění rozhodnutí odpovídalo požadavkům správního řádu, neboť z něj byla seznatelná východiska, úvahy i závěry žalované, stav věci byl zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu a veškerá zjištění se promítla do konečného rozhodnutí ve věci, které bylo vydáno v souladu s právním řádem ČR i zásadami činnosti správních orgánů, jak jsou zakotveny ve správním řádu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí žalované jsou v rozporu s právními předpisy, a to konkrétně s § 2 odst. 1,3 a odst. 4, § 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a především s § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dle žalobce nesprávně posoudil odvolací námitky a nedostatečně přezkoumal prvoinstanční rozhodnutí a neodstranil tak zjevnou nezákonnost a nepřiměřenost, jeho rozhodnutí je proto nezákonné a nepřezkoumatelné.
29. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 25. listopadu 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně